

Vrchnímu soudu v Olomouci

prostřednictvím

Krajského soudu v Ostravě

Havlíčkovo nábř. č. 34

728 81 Ostrava 1

Ke sp. zn. KSOS 25 INS 10525 / 2016
32 ICm 2351 / 2017 (C33)

V Brně dne 6. 3. 2018

Žalobce: **Ing. Lee Louda**, IČ: 693 26 681, se sídlem Vodičkova 41, PSČ 110 00 Praha 1, **insolvenční správce dlužníka OKD, a.s.**, IČ: 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06 (dále také jen „insolvenční správce“)

Právně zastoupen: **JUDr. Dušanem Dvořákem**, advokátem, číslo osvědčení ČAK 9714, se sídlem a adresou pro doručování **DRV Legal, s.r.o. advokátní kancelář**, Brno, Hlinky 118, PSČ 603 00, datová schránka: mcbpt3u

 Digitálně podepsal
JUDr. Dušan Dvořák

Žalovaný: **Česká správa sociálního zabezpečení**, IČ: 00006963, se sídlem Křížová 1292/25, 225 08 Praha 5 - Smíchov

Odvolání žalobce proti Rozsudku ze dne 8. 2. 2018
č.j. 32 ICm 2351/2017-52

Podepsáno elektronicky
Zasláno datovou schránkou

I. Úvod

1. Krajský soud v Ostravě rozhodl Rozsudkem ze dne 8. 2. 2018, č. j. 32 ICM 2351/2017-52, který byl žalobci doručen dne 23. 2. 2018 tak, že ve výrocích I. – VIII. zamítl návrhy žalobce, aby soud určil, že poskytnutí specifikovaných peněžitých plnění na účet žalované je vůči věřitelům neúčinné, a aby žalovaná byla povinna zaplatit do majetkové podstaty specifikované částky, a ve výroku IX. přiznal žalované náhradu nákladů řízení ve výši 18.616,50 Kč (dále jen „**Rozsudek**“).
2. Žalobce tímto podává **odvolání proti Rozsudku v celém rozsahu** (výrok o nákladech řízení je závislý na výrocích I. – VIII. a samostatně neobstojí) ve smyslu § 205 odst. 2 písm. g) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v platném znění (dále jen jako „**OSŘ**“), neboť má za to, že Rozsudek spočívá na nesprávném právním posouzení této věci, soud nepřihlédl k odvolatelem tvrzeným skutečnostem a také dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním.

II. Rekapitulace

3. Žalobce si nejprve dovoluje shrnout **skutkový stav**, když tento je mezi stranami nesporným:
 - i. insolvenční řízení bylo **zahájeno** na návrh Dlužníka dne **3. května 2016**;
 - ii. úpadek byl zjištěn usnesením insolvenčního soudu dne 9. května 2016;
 - iii. Dlužník dne **19. května 2016** (resp. 24. 8. 2016 v případě platby ve výši 16.701,- Kč) provedl ze svých bankovních účtů (uvedených v článku I. bod 3 žaloby) na účet žalované platby na **pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti za zaměstnance** dlužníka za měsíc duben 2016 (dále jen „**Platby**“);
 - iv. Platby byly provedeny **z prostředků na účtu Dlužníka** (tvrzení žalobce uvedené v článku I. bod 3 žaloby potvrdila žalovaná při jednání jako nesporná a nesporná tvrzení účastníků vzal následně soud za svá, jak plyne z Rozsudku);
 - v. povinnost zaměstnavatele (Dlužníka) zaplatit pojistné vzniká prvním dnem měsíce následujícího po měsíci, za který se pojistné platí (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2007, č. j. 3 Ads 63/2003-56), jinými slovy **pohledávka žalované za žalobcem vznikla 1. 5. 2016**, tedy před zahájením insolvenčního řízení vedeného ohledně Dlužníka (ani tuto skutečnost žalovaná nezpochybnila);
 - vi. podle § 205 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**InsZ**“) platí, že pokud podal návrh dlužník, pak náleží do majetkové podstaty majetek, který dlužníku patřil ke dni zahájení řízení (tedy ke dni 3. 5. 2016).
4. **Lze tedy shrnout, že Dlužník uhradil z majetkové podstaty po zahájení insolvenčního řízení pohledávku žalované, která vznikla před zahájením řízení (a tedy logicky i před úpadkem). Toto jednání zakazuje § 111 odst. 1 InsZ věta poslední – zakazuje dlužníkovi hradit závazky vzniklé před zahájením insolvenčního řízení, pokud nestanoví InsZ jinak – tedy hradit je lze pouze v rozsahu a za podmínek stanovených právě InsZ.**
5. Platby nesplňují zákonem stanovené výjimky (§ 111 odst. 2 InsZ), jichž se netýká omezení Dlužníka v nakládání s majetkovou podstatou a jsou tak právními úkony, jež Dlužník učinil v rozporu s omezeními stanovenými v ustanovení § 111 InsZ.

6. Vzhledem k výše uvedenému má žalobce za to, že Platby jsou v souladu s ustanovením § 111 odst. 3 InsZ vůči věřitelům neúčinné. Žalobce se tak žalobou, o níž Krajský soud v Ostravě rozhodl Rozsudkem, domáhal v souladu s ustanovením § 235 odst. 2 InsZ určení Plateb jako právních úkonů (jednání) vůči věřitelům Dlužníka neúčinných.
7. Podle ustanovení § 237 odst. 1 InsZ mají osoby, v jejichž prospěch byl neúčinný právní úkon učiněn nebo které z něho měly prospěch, povinnost vydat do majetkové podstaty dlužníkovo plnění z neúčinných právních úkonů. V souladu s ustanovením § 239 odst. 4 InsZ náleží veškerá plnění z neúčinných právních úkonů do majetkové podstaty Dlužníka s právní mocí rozhodnutí, kterým bylo odpůřící žalobě vyhověno. V souladu s těmito ustanoveními se žalobce žalobou současně kromě vyslovení neúčinnosti Plateb domáhal rozhodnutí o povinnosti žalované vrátit peněžité plnění, které bylo na základě napadených právních úkonů (Plateb) žalované poskytnuto.
8. **Krajský soud v Ostravě však posoudil výše nadepsaný skutkový stav v rozporu s výše shrnutým právním posouzením žalobce, a to s následujícím odůvodněním:**
 - i. **peněžní prostředky na účtu Dlužníka nebyly součástí majetkové podstaty Dlužníka, neboť se jednalo o peněžní prostředky zaměstnanců,**
 - ii. **pohledávka správy sociálního zabezpečení představující pojistné hrazené ze mzdy zaměstnanců Dlužníka vznikla správě sociálního zabezpečení za zaměstnanci - jinými slovy – správa sociálního zabezpečení je věřitelem zaměstnanců, nikoliv Dlužníka;**
 - iii. **skutkové okolnosti Rozsudků Vrchního soudu v Praze sp. zn. 104 VSPH 791/2016 a sp. zn. 102 VSPH 791/2016 byly údajně rozdílné a ani rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 13. 12. 2005, sp. zn. 29 Cdo 1005/2003, rozhodnutí ze dne 18. 10. 2007, sp. zn. 21 Cdo 1219/2006 nebo rozhodnutí ze dne 10. 11. 2004, sp. zn. 35 Odo 801/2002 nejsou v dané věci aplikovatelné.**
9. Jak níže žalobce rozvede, je přesvědčen, že výše uvedený názor Krajského soudu v Ostravě představuje nesprávné právní posouzení věci, a nad to je Rozsudek nepřezkoumatelný, neboť se soud s řadou argumentů žalobce vůbec nevypořádal.

III.

Údajná neaplikovatelnost Rozsudků VS v Praze

10. Krajský soud v Ostravě usoudil, že v Rozsudku Vrchního soudu v Praze sp. zn. 104 VSPH 791/2016 (dále jen „**Rozsudek VS I**“) a v Rozsudku Vrchního soudu v Praze sp. zn. 102 VSPH 853/2016 (dále jen „**Rozsudek VS II**“, Rozsudek VS I a Rozsudek VS II dále společně jen jako „**Rozsudky VS**“) se Vrchní soud v Praze nezabýval charakterem povinnosti hradit pojištění na sociální zabezpečení, přestože veřejnoprávní předpisy upravující toto pojištění jasně rozlišují, kdo je povinen hradit pojistné a konkrétně z jakých prostředků je pojistné hrazeno. Jinými slovy - že se Vrchní soud v Praze v Rozsudku VS I nezabýval tím, zda šlo o pojistné, které je povinen hradit (a rovněž odvádět) za své zaměstnance zaměstnavatel (dále jen „**pojistné za zaměstnavatele**“), či o pojistné, které je povinen hradit zaměstnanec, avšak odvádí jej zaměstnavatel (dále jen „**pojistné za zaměstnance**“). Opak je však pravdou.
11. Na mnoha místech Rozsudku VS II, tak i předcházejícího rozsudku Městského soudu v Praze, sp. zn. 190 ICm 3281/2015 (dále jen „**Rozsudek MS II**“), je výslovně uvedeno, že jde o **dlužné pojistné na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti za zaměstnance dlužnice za měsíc květen 2014**. Jde tedy o naprosto totožnou situaci, jako v předmětné žalobě vedené proti žalované.

12. Žalobce cituje z odůvodnění Rozsudku VS II:

*„Ve skutkové rovině vyšel soud prvního stupně z toho, že: dne 20. 6. 2014 bylo k návrhu věřitele zahájeno insolvenční řízení ve věci dlužnice, dne 8. 7. 2014 k řízení přistoupila dlužnice, dne 20. 8. 2014 byl usnesením č. d. MSPH 90 INS 16976/2014-A-15 zjištěn úpadek dlužnice a insolvenční správkyň byla ustanovena žalobkyně, dne 24. 11. 2014 byl na majetek dlužnice prohlášen konkurs, dne 20. 6. 2014 došlo k platbě z bankovního účtu dlužnice, č. ú. 49071010/2700 na účet žalované č. ú. 21012-7925081/0710 ve výši 711.022 Kč, dne 30. 7. 2014 došlo k platbě z bankovního účtu dlužnice, č. ú. 49071010/2700 na účet žalované č. ú. 21012-7925081/0710 ve výši 50.000 Kč, **žalovaná měla za dlužnicí pohledávku z titulu pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti za zaměstnance dlužnice za měsíc květen 2014, pracovníprávní nároky zaměstnanců dlužnice za květen a červen 2014 dosud nebyly uspokojeny.**“*

13. Jak v Rozsudku VS II, tak v Rozsudku MS II je výslovně uvedeno (stejně jako v tomto řízení), že **se jednalo o část pojistného za zaměstnance**. Proto žalobce již v žalobě argumentoval Rozsudkem VS II i **odkazem na trestní odpovědnost**. Argumentaci o případné trestní odpovědnosti přitom VS v Praze odmítl s tím, že trestní odpovědnost nemá vliv na neúčinnost provedené platby a navíc odkazem na judikaturu NS ČR zpochybnil i to, že by neodvedením v dané situaci mohlo k této trestní odpovědnosti dojít (neboť zaměstnavatel - dlužník - byl v úpadku a musel se řídit pravidly insolvenčního zákona). Podstatné je, že **pokud by se nejednalo o pojistné za zaměstnance, pak by vůbec nebyla trestněprávní argumentace relevantní a ve věci by nebyly rozebírány – nezaplacení pojistného za zaměstnavatele totiž není trestné**.
14. Je třeba si uvědomit, že § 241 trestního zákoníku (Neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení a podobné povinné platby) zní takto: Kdo ve větším rozsahu nesplní jako zaměstnavatel nebo plátcе svoji **zákonnou povinnost odvést za zaměstnance** nebo jinou osobu daň, pojistné na sociální zabezpečení, příspěvek na státní politiku zaměstnanosti nebo pojistné na zdravotní pojištění, bude potrestán odnětím svobody až na tři léta nebo zákazem činnosti.
15. Judikatura NS ČR (např. rozhodnutí č. 30/2001 Sb. rozh. tr.) jasně uvádí, že předpokladem trestní odpovědnosti konkrétní osoby za trestný čin neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení a podobné povinné platby podle § 241 odst. 1 písm. a), odst. 2 trestního zákoníku je, aby **zaměstnavatel svým zaměstnancům z hrubé mzdy skutečně srazil příslušné částky na povinné odvody, aniž by je dále odvedl**.
16. Stejně tak uvádí komentářová literatura: Ustanovení § 241 odst. 1 se tedy nevztahuje na tu část pojistného na sociální zabezpečení (včetně příspěvku na státní politiku zaměstnanosti) a pojistného na zdravotní pojištění, které platí v zákonem stanovené výši přímo zaměstnavatel (organizace či malá organizace) jako poplatník u pojistného na sociální zabezpečení [§ 7 odst. 1 písm. a) zák. č. 589/1992 Sb.] a u pojistného na zdravotní pojištění (§ 9 odst. 2 zák. č. 48/1997 Sb.).¹
17. Jinými slovy – trestní sankce hrozí právě a jen za tu část pojistného, která se odvádí za zaměstnance, která byla sražena z jeho mzdy. Vzhledem ke skutečnosti, že v Rozsudku MS II i Rozsudku VS II bylo případnou trestní odpovědností argumentováno, **je tak zcela zřejmé, že Rozsudek VS II se zabýval právě pojistným za zaměstnance**.
18. Na místě je rovněž uvést, že i když v případě Rozsudku VS II byl úpadek řešen konkursem, kdy zaměstnancům dlužníka nebyla uhrazena mzda, zatímco v případě Dlužníka je úpadek řešen reorganizací, jsou tyto okolnosti zcela irelevantní. Mzda a pojistné na sociální zabezpečení jsou pohledávky z odlišných právních titulů, když rovněž jejich prioritní

¹ ŠÁMAL, Pavel. § 241 [Neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení a podobné povinné platby]. In: ŠÁMAL, Pavel, GRIVNA, Tomáš, HERCZEG, Jiří, KRATOCHVÍL, Vladimír, PÚRY, František, RIZMAN, Stanislav, ŠÁMALOVÁ, Milada, VÁLKOVÁ, Helena, VANDUCHOVÁ, Marie. Trestní zákoník (EVK). 2. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2012, s. 2442.

postavení dané IZ je odlišné. Dle ustanovení § 169 odst. 1 písm. a) IZ se mzdy uspokojují, bez ohledu na to kdy vznikly, kdykoliv po rozhodnutí o úpadku, zatímco pojistné na sociální zabezpečení je uspokojováno kdykoliv po rozhodnutí o úpadku jen v případě, že vzniklo po rozhodnutí o úpadku. Není tedy podstatné, zda majetková podstata umožňuje či neumožňuje úhradu pojistného či mzdy – podstatné je, že pojistné vzniklé před rozhodnutím o úpadku být hrazeno nemá (v souladu s ustanovením § 111 IZ), zatímco mzdy ano (v souladu s ustanovením § 169 odst. 1 písm. a)). Rovněž způsob řešení úpadku dlužníka je pro posouzení ne/účinnosti právních úkonů dlužníka naprosto irelevantní, relevantní je pouze hrazení předúpadkových závazků v rozporu s ustanovením § 111 IZ.

19. Vzhledem k výše uvedenému se tak Rozsudek VS II (a obdobně i Rozsudek VS I) na danou věc plně aplikuje, neboť v něm byla řešena naprosto totožná situace, kdy dlužník odvedl po zahájení insolvenčního řízení pojistné za zaměstnance v rozporu s ustanovením § 111 IZ a Vrchní soud v Praze konstatoval, že šlo o neúčinné právní jednání (provedená platba na účet žalované). Rozsudky VS představují ustálenou praxi Vrchního soudu v Praze a Krajský soud v Ostravě se musí s touto problematikou přesvědčivě vypořádat.
20. Podle § 13 občanského zákoníku platí, že každý, kdo se domáhá právní ochrany, může důvodně očekávat, že jeho právní případ bude rozhodnut obdobně jako jiný právní případ, který již byl rozhodnut a který se s jeho právním případem shoduje v podstatných znacích; byl-li právní případ rozhodnut jinak, má každý, kdo se domáhá právní ochrany, právo na přesvědčivé vysvětlení důvodu této odchylky. Tohoto práva se však žalobci zjevně nedostalo, když soud v Rozsudku zcela chybně uzavřel, že se VS v Praze nezabýval charakterem povinnosti hradit veřejné pojištění a vysvětlení důvodu odchylky od Rozsudků VS tak zcela ignoroval.

IV.

Peněžní prostředky jako součást majetkové podstaty Dlužníka

21. Krajský soud v Ostravě v Rozsudku odkázal na ustanovení zákona č. 589/1992 Sb. o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění účinném od 1. 1. 2016 do 20. 2. 2017 (dále jen „**Zákon o pojistném**“), a to:

ust. § 8 zákona o pojistném na sociální zabezpečení je zaměstnavatel povinen odvádět i pojistné, které je povinen platit zaměstnanec. Pojistné odvedené za zaměstnance srazí zaměstnavatel z jeho příjmů, které mu zúčtoval.

ust. § 9 zákona o pojistném na sociální zabezpečení zaměstnavatel odvádí pojistné za jednotlivé kalendářní měsíce. Pojistné za kalendářní měsíc je splatné od 1. do 20. dne následujícího kalendářního měsíce. Pojistné se odvádí na účet příslušné okresní správy sociálního zabezpečení.

přičemž Krajský soud v Ostravě tato ustanovení Zákon o pojistném vykládá tak, že na účet žalované byly vyplaceny peněžní prostředky nikoli Dlužníka: „... peněžní prostředky odvedeny dlužníkem na účet žalované nebyly součástí majetkové podstaty dlužníka, ale jednalo se o peněžní prostředky jednotlivých zaměstnanců, z jejichž příjmů (hrubé mzdy) bylo pojistné určeno a následně strženo.“

22. Tento názor Krajského soudu v Ostravě – když vzhledem k absenci odůvodnění a absenci vypořádání se s řadou argumentů žalobce (jak je níže rozvedeno), se nedá hovořit o argumentaci - však představuje nesprávné právní posouzení věci.
23. Podstatné pro posouzení dané věci rovněž je, že žádný právní předpis nestanovuje, že část peněžních prostředků určená k úhradě pojistného za zaměstnance není v majetku a dispozici zaměstnavatele – Dlužníka. Ani Zákon o pojistném nestanovuje, že by nějaká konkrétní část majetku zaměstnavatele přestala k určitému datu být jeho vlastnictvím, resp. že by nebyla

součástí jeho majetkové podstaty. Pak by totiž nemusela správa sociálního zabezpečení vymáhat „své pohledávky“ po zaměstnavatelích – měly by jasnou část majetku zaměstnavatele alokovanou pro sebe. Toto však neplatí a správa sociálního zabezpečení samozřejmě pohledávky vymáhá.

24. Pro srovnání žalobce odkazuje např. na ustanovení § 37a horního zákona, který výslovně stanoví, že rezervní prostředky umístěné na zvláštním účtu k zajištění vypořádání důlních škod nesmějí být zahrnuty do majetkové podstaty:

(6) Peněžní prostředky či jiná aktiva umístěná k tíži zvláštního vázaného účtu podle odstavce 5 nesmějí být předmětem zajištění, nesmějí být zahrnuty do majetkové podstaty a nepodléhají výkonu rozhodnutí ani exekuci.

25. Ohledně prostředků k úhradě pojistného na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti však takto žádný zákon nestanoví ničeho – není pro ně stanoven jakýkoli zvláštní režim, rozhodně tak nestanoví Zákon o pojistném v ustanovení § 8 odst. 1 (ani jinde).

26. Žalobce opětovně odkazuje na Rozsudek VS I - když se, jak výše rozvedl, právní případy Rozsudky VS řešené shodují s právním případem žalobce v podstatných znacích - kde je výstižně argumentováno takto:

*„V této souvislosti nelze přehlédnout, že právní předpisy ukládají soukromoprávním subjektům řadu finančních (či jiných) povinností a že jistě nebylo úmyslem zákonodárce preferovat bez dalšího všechny závazky dlužníků vůči státu před závazky vůči ostatním věřitelům, neboť to by se podle odvolacího soudu projevilo výslovně **bud’ v citovaném ustanovení, nebo v zařazení takových závazků dlužníka mezi přednostní pohledávky.** Ostatně to, že plnění na sociální pojištění a státní politiku zaměstnanosti není považováno za plnění dle zvláštního právního předpisu, plyne i z toho, že insolvenční zákon obsahuje v § 168 InsZ výslovnou úpravu podmínek, za nichž mohou být tyto pohledávky v insolvenčním řízení hrazeny, přičemž při opačném výkladu by tato úprava byla nadbytečná.“*

27. Závěr Krajského soudu obsažený v Rozsudku tak je chybný již v samotném základu, a lze použít následující jednoduchý argument - **taktéž prostředky určené na mzdy (ze kterých se pojistné strhává) jsou totiž až do okamžiku připsání na účet zaměstnance stále a jen majetkem zaměstnavatele.** Zaměstnanec má za zaměstnavatelem přeci pohledávku (na zaplacení mzdy) a zaměstnavatel má tomu odpovídající závazek – **s prostředky na bankovním účtu to přece nemá vůbec nic společného!** Stejně tak má správa sociálního zabezpečení pohledávku za zaměstnavatelem (od prvního dne měsíce následujícího) a zaměstnavatel má tomu odpovídající závazek vůči správě sociálního zabezpečení (žádné peníze či jiný majetek Dlužníka není zákonem alokovan k uhrazení této pohledávky).

28. Nelze přece tvrdit, že prostředky na jednom bankovním účtu zaměstnavatele (třeba 1 milion Kč) jsou rozděleny (vlastnicky) mezi různé osoby – tedy pokud mají zaměstnanci nárok na výplatu (např. 400 tis. Kč pro všechny), tak že 600 tis. Kč patří zaměstnavateli a 400 tis. Kč už mu nepatří, ale patří zaměstnancům. Taktový závěr je naprosto absurdní a popírá veškerou judikaturu i právní teorii.

29. **Proto logicky ani peněžní prostředky na stejném účtu, jehož majitelem je Dlužník, nemohou být v jakékoli části (zde ve výši platby na pojistné za zaměstnance) majetkem někoho jiného** (např. zaměstnanců či správy sociálního zabezpečení) **než zaměstnavatele** (Dlužníka).

30. Žalobce připomíná, že strany učinily nesporné, že odporované Platby byly učiněny z **bankovního účtu Dlužníka** – takto je tvrzeno v bodu I. odst. 3 žaloby u každé Platby, a tato skutková tvrzení byla ze strany žalované učiněna nespornými.

31. Krajský soud se v Rozsudku vůbec nevypořádal s následující argumentací žalobce:

- i. Je třeba zdůraznit, že Platby **nebyly provedeny z prostředků zaměstnanců**, nýbrž z prostředků Dlužníka, jedná se o majetek, který až do provedení Plateb nebyl oddělen z majtkové podstaty Dlužníka.
- ii. Vzhledem ke skutečnosti, že předmětné Platby byly uhrazeny z bankovních účtů Dlužníka, je pro posouzení argumentu žalované nezbytné zabývat se rovněž povahou prostředků uložených na bankovních účtech.

Ve svém rozsudku ze dne 10.11.2004, sp.zn. 35 Odo 801/2002, který byl publikován i ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek NS pod číslem 50/2006, se Nejvyšší soud posouzením peněžních prostředků zabýval, když uvedl: „*Peněžní prostředky na účtu*“ vedeném peněžním ústavem na základě smlouvy o běžném účtu nebo na základě smlouvy o vkladovém účtu z tohoto pohledu **nejdou v majetku majitele účtu, v jehož prospěch byl tento účet zřízen, nýbrž v majetku peněžního ústavu**. Oprávnění majitele účtu, spočívající v tom, aby na základě jeho příkazu byly vyplaceny peněžní prostředky z účtu u peněžního ústavu, totiž představuje, jak výše uvedeno, pouze **pohledávku z účtu u peněžního ústavu**. Jinak řečeno, nejde o „věc“, nýbrž o „nárok majitele účtu na výplatu peněžních prostředků z tohoto účtu“ (pohledávku z účtu) při splnění sjednaných podmínek. Z výše uvedeného vyplývá mimo jiné to, že je nerozhodné, komu náležely peněžní prostředky uložené na účet (vyjma účelově určených prostředků podle § 310 o. s. ř.), **podstatná z tohoto hlediska je jediná skutečnost, kdo je majitelem účtu, neboť jediné on má pohledávku z účtu u peněžního ústavu.**“

- iii. K otázce, komu svědčí dispoziční oprávnění k peněžním prostředkům uloženým na běžném účtu, se Nejvyšší soud ČR výstižně vyjádřil i např. ve svém rozsudku ze dne 18.10.2007, sp.zn. 21 Cdo 1219/2006: „*Na základě smlouvy o běžném nebo vkladovém účtu je peněžní ústav povinen přijmout na účet peněžité vklady učiněné majitelem účtu nebo platby uskutečněné v jeho prospěch bez zřetele k tomu, kdo je majitelem peněžních prostředků, které se tímto způsobem na účet ukládají. Při provádění výplat z účtu se peněžní ústav řídí pokyny (event. písemnými příkazy) majitele účtu; skutečnost, kdo byl majitelem peněžních prostředků uložených na účtu, tu opět není významná. Uzavřením smlouvy vzniká mezi peněžním ústavem a majitelem účtu dvoustranný závazkový právní vztah, který je mimo jiné charakterizován tím, že peněžní ústav je **povinen přijímat na účet peněžité vklady nebo platby** uskutečněné ve prospěch majitele účtu a ze zůstatku účtu platit úroky, že majitel vkladového účtu je povinen vložit na účet peněžní prostředky a přenechat jejich využití peněžnímu ústavu, že peněžní ústav je **povinen** podle písemného příkazu majitele běžného účtu nebo při splnění podmínek stanovených ve smlouvě mu **vyplatit požadovanou částku nebo uskutečnit jeho jménem platby jím určeným osobám**, že peněžní ústav je povinen po uplynutí sjednané doby nebo po účinnosti výpovědi vyplatit majiteli vkladového účtu uvolněné peněžní prostředky a že peněžní ústav je povinen po zániku smlouvy vyplatit majiteli účtu zůstatek účtu. Za „**majitele účtu**“ je třeba z pohledu ustanovení obchodního zákoníku o běžném a vkladovém účtu považovat **osobu, pro kterou peněžní ústav zřídil na základě smlouvy účet.**“*
- iv. Uhrazením Plateb tak fakticky došlo k tomu, že příslušná banka ze svého majetku poskytla peněžité plnění ve prospěch žalované a Dlužníkova pohledávka za bankou tak byla snížena o výši tohoto plnění. Vzhledem k výše uvedené judikatuře je **majitelem pohledávky vždy osoba, pro kterou banka zřídila příslušný účet na základě smlouvy o běžném účtu**. Nelze tak dovozovat, že „část“ pohledávky z účtu Dlužníka za bankou byla v majetku jednotlivých zaměstnanců.

- v. Odlišný závěr by však nebyl dán ani v případě, že by byly Platby uhrazeny v hotovosti, když lze odkázat na Rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 13. 12. 2005, sp. zn. 29 Odo 1005/2003: „*V právní teorii rovněž není pochyb o tom, že věci v právním smyslu (a to - v intencích § 119 odst. 1 obč. zák. - věci movitou) jsou i peníze jako zákonné platidlo. Jde o věci určené druhově (jež se neurčují počtem platidel, nýbrž počtem peněžních jednotek těmito platidly vyjádřených). Myslitelné však je i jednotlivé určení peněz (např. úschova bankovek určených jejich čísly, mince ve sbírce apod.) - srov. k tomu v právní teorii např. Knapp., V. a kol.: Občanské právo hmotné. Svazek L, 1. vydání, Praha, CODEX 1995, str. 146. Stejně tak se ovšem nepochybuje o tom, že ochranu vlastnického práva k penězům proti tomu, kdo je neoprávněně zadržuje, lze vlastníku přiznat, jen jde-li o peníze jednotlivě určitelné (individualizovatelné) a tím, jak jsou označeny, v majetku toho, kdo je vlastníku zadržuje, rozpoznatelné.*“ na základě této skutečnosti Nejvyšší soud ČR dospívá k závěru „*V konkursu vedeném na majetek banky se osoba, která bance svěřila peněžní prostředky za účelem uskutečnění platebního styku, nebo osoba, která bance svěřila peněžní prostředky jako vklad, nemůže domáhat vrácení těchto peněz vylučovací žalobou podle § 19 odst. 2 zákona č. 328/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů, z titulu vlastnického práva; jde o pohledávku, která musí být přihlášena do konkursu postupem podle § 20 a násl. uvedeného zákona.*“

Analogickou interpretací citovaného rozsudku se nezbytně musí dojít k závěru, že ani peněžní prostředky v majetkové podstatě nelze jakkoli dělit, a určovat, že snad část prostředků je ve vlastnictví jiné osoby, když druhově určené věci (peněžní prostředky) nelze v majetku rozpoznat.

32. Krajský soud v Ostravě v Rozsudku toliko konstatuje, že výše uvedené závěry Nejvyššího soudu jsou z hlediska odpůří žaloby irelevantní, neboť v nyní projednávané věci je podstatné, z jakého titulu byly tyto peněžní prostředky odvedeny na účet žalované. Soud zde vytváří umělou konstrukci, že titul, na základě kterého byly Platby provedeny, vyčleňuje z majetkové podstaty prostředky, jelikož tyto mají představovat peněžní prostředky zaměstnanců, a dle Krajského soudu v Ostravě nelze proto ustálenou rozhodovací praxí Nejvyššího soudu ČR zabývající se povahou peněžních prostředků na účtu Dlužníka zde aplikovat. Taková konstrukce však nemá oporu v žádném právním předpisu.
33. **S ohledem na (veškerou) výše uvedenou argumentaci žalobce je zřejmé, že peněžní prostředky zaplacené Dlužníkem na účet žalované (Platby) nemohly být peněžními prostředky zaměstnanců (jak dovozuje soud prvního stupně), ale zcela logicky byly součástí majetkové podstaty Dlužníka.**

V.

Pohledávka správy sociálního zabezpečení za zaměstnancem

34. Jak již bylo výše uvedeno, Krajský soud v Ostravě v Rozsudku dovedl, že pojistné na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti za zaměstnance je pohledávkou správy sociálního zabezpečení za zaměstnanci Dlužníka, nikoliv pohledávkou správy sociálního zabezpečení za Dlužníkem a tedy zaplacením předmětného pojistného nedošlo ke zmenšení majetkové podstaty Dlužníka a ke zvýhodnění žalované jako věřitele Dlužníka – když není věřitelem Dlužníka, ale zaměstnanců.
35. Tento výklad považuje žalobce za zcela rozporný s obecně přijímaným a judikovaným výkladem povinností (závazků) daných předmětnými veřejnými předpisy (Zákonem o pojistném).
36. Tento výklad není opřen o jakékoli ustanovení jakéhokoli právního předpisu – jde o ničím nepodložené tvrzení soudu. Zaměstnanec není dlužníkem správy sociálního zabezpečení, ani

ručitelem – takový status a zároveň povinnosti by mu musel zaměstnanci ukládat zákon, a to neukládá.

37. Žalobci není známo jediné rozhodnutí soudů ČR (ani správy sociálního zabezpečení), jímž by bylo rozhodnuto o povinnosti zaměstnance hradit pojistné na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti správě sociálního zabezpečení, tedy rozhodnutí, jež by řešilo žalobu na zaplacení podané ze strany správy sociálního zabezpečení vůči zaměstnanci. Toto je však absurdní faktický důsledek výkladu, jež podal Krajský soud v Ostravě v Rozsudku.

VI. Závěr

38. S ohledem na výše uvedené a vzhledem k tomu, že rozhodnutí soudu prvního stupně spočívá na nesprávném právním posouzení věci, avšak skutkový stav byl ze strany soudu prvního stupně zjištěn správně a je mezi stranami nesporným, má žalobce za to, že jsou dány podmínky ke změně Rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 32 ICm 2351/2017-52 ze dne 8. 2. 2018, a proto žalobce navrhuje, aby odvolací soud rozhodl takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 32 ICm 2351/2017-52 ze dne 8. 2. 2018 se mění

- i) ve výroku I. tak, že se určuje, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 8.441.893,- Kč dne 19. 5. 2016 z bankovního účtu Dlužníka OKD, a.s., IČ: 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č. ú. 1727047349/0800 na účet žalované č. ú. 021012-0007924791/0710, je vůči věřitelům Dlužníka neúčinné; žalované se ukládá zaplatit žalobci do majetkové podstaty Dlužníka do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 8.441.893,- Kč.
- ii) ve výroku II. tak, že se určuje, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 3.262.188,- Kč dne 19. 5. 2016 z bankovního účtu Dlužníka OKD, a.s., IČ: 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č. ú. 1686578329/0800 na účet žalované č. ú. 021012-0007927781/0710, je vůči věřitelům Dlužníka neúčinné; žalované se ukládá zaplatit žalobci do majetkové podstaty Dlužníka do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 3.262.188,- Kč.
- iii) ve výroku III. tak, že se určuje, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 1.143.543,- Kč dne 19. 5. 2016 z bankovního účtu Dlužníka OKD, a.s., IČ: 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č. ú. 5647022/0800 na účet žalované č. ú. 021012-0007924791/0710, je vůči věřitelům Dlužníka neúčinné; žalované se ukládá zaplatit žalobci do majetkové podstaty Dlužníka do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 1.143.543,- Kč.
- iv) ve výroku IV. tak, že se určuje, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 1.056.580,- Kč dne 19. 5. 2016 z bankovního účtu Dlužníka OKD, a.s., IČ: 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č. ú. 1650748349/0800 na účet žalované č. ú. 021012-0007924791/0710, je vůči věřitelům Dlužníka neúčinné; žalované se ukládá zaplatit žalobci do majetkové podstaty Dlužníka do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 1.056.580,- Kč.
- v) ve výroku V. tak, že se určuje, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 1.183.202,- Kč dne 19. 5. 2016 z bankovního účtu Dlužníka OKD, a.s., IČ: 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č. ú. 1641387369/0800 na účet žalované č. ú. 021012-0007924791/0710, je vůči věřitelům Dlužníka neúčinné;

žalované se ukládá zaplatit žalobci do majetkové podstaty Dlužníka do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 1.183.202,- Kč.

- vi) ve výroku VI. tak, že se určuje, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 150.376,- Kč dne 19. 5. 2016 z bankovního účtu Dlužníka OKD, a.s., IČ: 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č. ú. 1641387369/0800 na účet žalované č. ú. 021012-0007924791/0710, je vůči věřitelům Dlužníka neúčinné; žalované se ukládá zaplatit žalobci do majetkové podstaty Dlužníka do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 150.376,- Kč.
- vii) ve výroku VII. tak, že se určuje, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 4.073.613,- Kč dne 19. 5. 2016 z bankovního účtu Dlužníka OKD, a.s., IČ: 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č. ú. 1720679319/0800 na účet žalované č. ú. 021012-0007924791/0710, je vůči věřitelům Dlužníka neúčinné; žalované se ukládá zaplatit žalobci do majetkové podstaty Dlužníka do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 4.073.613,- Kč.
- viii) ve výroku VIII. tak, že se určuje, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 16.701,- Kč dne 24. 8. 2016 z bankovního účtu Dlužníka OKD, a.s., IČ: 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č. ú. 1641387369/0800 na účet žalované č. ú. 021012-0007924791/0710, je vůči věřitelům Dlužníka neúčinné; žalované se ukládá zaplatit žalobci do majetkové podstaty Dlužníka do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 16.701,- Kč.
- ix) ve výroku IX. tak, že žalovaná je povinna uhradit žalobci náhradu nákladů řízení k rukám jeho právního zástupce do tří dnů od právní moci rozsudku.

Podáno s účtou

Za Ing. Lee Loudu
insolvenčního správce dlužníka OKD, a.s.

JUDr. Dušan Dvořák, advokát v plné moci